

Sygn. akt III AUa 138/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Urszula Iwanowska
Sędziowie:	SSA Anna Polak (spr.) SSA Romana Mrotek
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2015 r. w Szczecinie

sprawy (...) Spółki Akcyjnej w G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

przy udziale P. Z.

o wysokość składek na ubezpieczenie społeczne

na skutek apelacji płatnika składek

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 3 grudnia 2014 r. sygn. akt VI U 762/14

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt III AUa 138/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 kwietnia 2013 roku, nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. ustalił dla P. Z. - pracownika zatrudnionego na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) SA G. - podstawę wymiaru składek za grudzień 2011 roku na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe w kwocie 2388 zł oraz na ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 2060 zł.

Płatnik (...) Spółka Akcyjna w G. w odwołaniu od decyzji zarzucił organowi rentowemu naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. przepisu § 2 ust.1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. z

1998r., nr 161, poz. 1106) przez przyjęcie, iż świadczenia wypłacone pracownikowi z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych stanowią podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, a w konsekwencji na ubezpieczenie zdrowotne. Tak argumentując odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od płatnika zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W toku procesu zainteresowany nie zajął stanowiska sprawie.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 3 grudnia 2014 roku oddalił odwołanie (punkt I orzeczenia) i zasądził od płatnika na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II orzeczenia).

Sąd I Instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

P. Z. był pracownikiem firmy (...) S.A. w G., uprawnionym do korzystania ze świadczeń zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. W firmie od 2004r. obowiązuje Zakładowy Regulamin Świadczeń Socjalnych, uzgodniony z działającymi w zakładzie związkami zawodowymi, a obecnie z przedstawicielami załogi. Zgodnie z pkt IV § 8 załącznika nr 4 do regulaminu wynagradzania, do korzystania ze świadczeń Funduszu uprawnieni są m.in. pracownicy zatrudnieni na podstawie umowy o pracę. Pkt V §9 -2c regulaminu stanowi, iż środki Funduszu mogą być przeznaczone na finansowanie (dofinansowanie) świadczeń okolicznościowych na rzecz osób uprawnionych (świadczenia rzeczowe z okazji świąt lub podobnych okazji). Na podstawie §11-§13 ww. regulaminu decyzja o przyznaniu lub odmowie przyznania środków z Funduszu podejmowana jest przez Kierownika Zakładu w uzgodnieniu ze związkami zawodowymi lub pracownikiem (pracownikami) i jest uzależniona od: sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej; wielkości uzyskanej już przez osobę uprawnioną pomocy z Funduszu; możliwości finansowych Funduszu określonych w rocznym planie działalności socjalnej; ilości złożonych przez osoby uprawnione wniosków. Wszystkie osoby uprawnione do korzystania z Funduszu, mogą składać wnioski zarówno dla siebie, jak i dla innych osób uprawnionych. Dochód przypadający na osobę w rodzinie wykazany w oświadczeniu osoby uprawnionej do korzystania z tych środków stanowi podstawę do obliczenia ulgowych świadczeń. Oświadczenie to winno zawierać wszelkie dochody brutto uzyskiwane przez wspólnie zamieszkujące i prowadzące wspólne gospodarstwo domowe osoby w rodzinie z okresu trzech miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym złożono wniosek. Wniosek taki powinien określać cel, na który ma być przeznaczona pomoc Funduszu oraz termin jej wykorzystania. Decyzja powinna zostać wydana w terminie 7 dni od wpłynięcia wniosku, a decyzja odmowna musi zawierać uzasadnienie.

Z ustaleń Sądu I Instancji wynika, że płatnik składek w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne nie uwzględnił przychodu – bonusu finansowego z okazji Świąt Bożonarodzeniowych w 2011 r. ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych i nie opłacił z tego tytułu składek.

Sąd Okręgowy ustalił również, że w 2009 roku został przyjęty u płatnika plan działalności socjalnej zatwierdzony przez Prezesa płatnika (Dyrektora oddziału)

i przedstawicieli załogi. Według uzgodnień świadczenia okolicznościowe dla pracowników miały zostać wypłacone z okazji Świąt Wielkanocnych, rozpoczęcia roku szkolnego i Bożego Narodzenia według kryterium stażu pracy, tj. dla pracujących do 0,5 roku – 1000 zł, dla pracujących od 0,5 roku do 1 roku 200 zł i dla pracujących powyżej 1 roku 300 zł. Wypłacono świadczenia okolicznościowe z tą różnicą, że z okazji rozpoczęcia roku szkolnego zasady wypłaty zmieniono, wypłacając kwotę 100 złotych dla każdego uprawnionego. W roku 2010 również na podstawie planu działalności socjalnej oraz uchwał Zarządu wypłacono świadczenia okolicznościowe według tych samych zasad stażowych z okazji majówki i świąt Bożego Narodzenia. Na tych samych zasadach i podstawie w 2011 roku świadczenia okolicznościowe wypłacono uprawnionym z uwagi na staż pracy z okazji Wielkanocy i świąt Bożego Narodzenia. Uprawnieni pracownicy nie składali wniosków o świadczenia okolicznościowe. Zarząd spółki uchwałą

z dnia 19.08.2009 roku nr 11 zmienił, bez konsultacji z przedstawicielami załogi, zasady wypłaty świadczeń z okazji rozpoczęcia roku szkolnego decydując o wypłacie po 100 złotych na każdego uprawnionego.

W oparciu o tak poczynione ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie i wskazując na treść art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity opublikowany w Dz. U. z 2015 roku, poz. 121, ze zm.) – zwanej dalej ustawą systemową - w związku z § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. Nr 161, poz. 1106, uznał, że w niniejszej sprawie należało ocenić, czy wypłata świadczenia z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych (dalej: z.f.ś.s.) na rzecz zainteresowanego została dokonana z zachowaniem socjalnego charakteru. Płatnik bowiem powołał się na zapisy Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, w tym jego § 5, odnoszący się do tworzenia planu gospodarowania środkami funduszu. W ocenie Sądu Okręgowego materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wykazał niezaprzeczalnie, że płatnik składek dokonywał wypłat spornego świadczenia niezgodnie z regulaminem z.f.ś.s., a nadto z naruszeniem regulacji art. 8 ust. 1 ustawy o Zakładowym Funduszu Świadczeń Socjalnych. W regulaminie obowiązującym u płatnika określono tryb ubiegania się o świadczenia z Funduszu. Procedura wymagała, aby osoby uprawnione składały oświadczenia (wnioski), w których wskazują wysokość dochodu na osobę w rodzinie z trzech miesięcy poprzedzających miesiąc złożenia wniosku i cel na jaki chcą uzyskać pomoc wykorzystać i w jakim terminie (§ 11 in fine i § 12 regulaminu). Kierownik zakładu miał wydawać decyzje o przyznaniu pomocy w terminie 7 dni od otrzymania wniosku, biorąc pod uwagę sytuację życiową, rodzinną i materialną osoby uprawnionej, wielkość uzyskanej wcześniej pomocy z Funduszu, możliwości finansowe Funduszu i ilość złożonych wniosków (§ 10 i 13 Regulaminu). Jak wynika z dokumentacji kontrolnej brak jest indywidualnych wniosków o pomoc w związku z okolicznościami, na które środki były przyznawane. Brak jest również dowodów na potwierdzenie rozważenia indywidualnej sytuacji pracowników. Z zeznań płatnika złożonych w postępowaniu administracyjnym oraz sądowym nie wynika, że taka spersonalizowana ocena miała miejsce. W ocenie Sądu orzekającego fakt posiadania informacji o sytuacji materialnej i rodzinnej pracowników przekazywanych przełożonym przy okazjach spotkań w pracy nie wyczerpuje dokonania analizy sytuacji pracowników. Tym bardziej, że nawet przy przyjęciu, że taka wiedza była przekazywana przełożonym nie przełożyło się to na sposób wydatkowania środków, bowiem zostały one rozdysponowane zgodnie z uchwałami przedstawionymi w stanie faktycznym, czyli bez kierowania się kryterium socjalnym, a jedynie stażem pracy. Staż pracy nie jest natomiast jakimkolwiek elementem kryterium socjalnym tj. takim, które opiera się na analizie sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej uprawnionych pracowników. Nie ma podstaw do przyjęcia, że kryterium socjalnym jest, jak wskazywał płatnik, wkład pracownika w tworzenie Funduszu. Ten sposób wydatkowania środków całkowicie pomija cel na jaki Fundusz jest tworzony, czyli na cele socjalne, a nie cele wynagradzania pracowników. Zastosowanie wyjątkowej regulacji zwolnienia od wliczenia do podstawy wymiaru składek odnosi się tylko do świadczeń, których wypłata odbywała się zgodnie z zasadami regulaminu z.f.ś.s. obowiązującego u danego pracodawcy oraz była uzależniona od sytuacji życiowej, materialnej i rodzinnej osoby uprawnionej. Brak spełnienia tych warunków spowodował, że sporne wypłaty nie mogły być uznane za określone w § 2 ust. 1 pkt. 19 rozporządzenia i stanowiły podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne zainteresowanych pracowników. Jest to pogląd ugruntowany w judykaturze i nauce prawa. Brzmienie art. 8 ust. 1 u.z.f.ś.s. nie upoważnia do przyznawania osobom uprawnionym prawa do świadczeń socjalnych w takiej samej wysokości. Byłoby to w istocie przyznawanie tym osobom dodatku do wynagrodzenia czy emerytury. Przepis ten wyraźnie bowiem określa związek pomiędzy wartością przyznawanego świadczenia, a łącznie rozpatrywaną sytuacją życiową, rodzinną i materialną osoby uprawnionej. To powiązanie może oznaczać tylko jedno: im gorsza jest sytuacja osoby uprawnionej, tym wyższe powinno być świadczenie. Nakłada to na przyznających świadczenia obowiązek indywidualnej (w żadnym wypadku zbiorowej) kwalifikacji wniosków. Przyznawanie ulgowych świadczeń i wysokość dopłat z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych powinna być zatem uzależniona od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby korzystającej z Funduszu. Nawet regulamin zakładowego funduszu świadczeń socjalnych nie może zmienić tej zasady. Jeżeli wypłata bonów towarowych nie ma charakteru socjalnego, gdyż nie wiąże otrzymania bonów z kryterium socjalnym, to bony należy uznać za przychód w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy z 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, który to przychód stanowi podstawę wymiaru składek (art. 18 ust. 1 ustawy systemowej w zw. z § 1 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad

ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe oraz art. 81 ust. 1 ustawy z 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Sąd Okręgowy podniósł, że płatnik nie zastosował procedury regulaminowej przy wypłacie świadczeń i nie zastosował kryterium socjalnego. Stąd zdaniem Sądu Okręgowego uprawnione jest twierdzenie, że nie były to świadczenia wypłacane na cele socjalne. Świadczą o tym jednoznacznie zapisy planów działalności socjalnej oraz uchwał zarządu spółki za sporne okresy, w których wysokość świadczeń uzależniono od stażu pracy uprawnionych, w myśl zasady im wyższy staż pracy tym wyższe świadczenie. Sporne świadczenie zostało wypłacone zatem z Funduszu, ale nie na warunkach wynikających z regulaminu, a w konsekwencji nie mogą zostać uznane za świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Sąd Okręgowy tak argumentując na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie płatnika. O kosztach procesu orzekł na podstawie przepisów art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Z rozstrzygnięciem Sądu Okręgowego nie zgodził się płatnik składek. Zaskarżył wyrok w całości. Wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania:

- przepisu art. 232 k.p.c. poprzez dopuszczenie z urzędu dowodu z dokumentów w aktach ZUS, mimo że nie zachodziły w sprawie wyjątkowe okoliczności uzasadniające przeprowadzenie dowodu niezawnioskowanego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G., a strona była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika,

- przepisu art. 244 k.p.c. i art. 235 § 1 k.p.c. poprzez dopuszczenie dowodu z dokumentów w aktach ZUS bez ujawniania poszczególnych dokumentów, co uniemożliwia stronie zajęcie stanowiska co do każdego dokumentu, z którego przeprowadzono dowód jak również narusza zasadę bezpośredniości, wyrażającą się w tym, iż postępowanie dowodowe odbywa się przed Sądem orzekającym, zaś Sąd I instancji oparł orzeczenie na aktach postępowania administracyjnego,

2. sprzeczność ustaleń Sądu I instancji z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, iż wypłacane przez płatnika składek świadczenia były dodatkami do wynagrodzenia, a nie świadczeniami socjalnymi, pomimo, iż świadczenia te były wypłacane z funduszu socjalnego i spełniały przesłanki do uznania ich za świadczenia socjalne, bowiem były wypłacane w oparciu o kryteria uzależnione od sytuacji życiowej pracowników.

3. naruszenie przepisów prawa materialnego:

- § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przez przyjęcie, że świadczenia wypłacone pracownikom płatnika składek stanowią ich przychód, który wliczany jest do podstawy wymiaru składek,

- § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, poprzez niezastosowanie tego przepisu,

- art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, przez przyjęcie, że płatnik składek dokonując wypłat z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych nie zastosował kryteriów uzasadniających przyznanie świadczeń z funduszu.

Wskazując na tak sformułowane zarzuty apelujący wniosł:

1. o zmianę wyroku poprzez uwzględnienie w całości odwołania

2. o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję,

3. ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Wskazał, że apelacja jest niezasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna i doprowadziła do rozstrzygnięcia kasatoryjnego.

Sąd Apelacyjny podnosi, że postępowanie apelacyjne jest postępowaniem odwoławczym i kontrolnym, lecz przy obowiązującym modelu apelacji, zachowuje charakter postępowania rozpoznawczego, co oznacza, że Sąd drugiej instancji ma pełną swobodę jurysdykcyjną, ograniczoną jedynie granicami zaskarżenia.

W postępowaniu apelacyjnym Sąd drugiej instancji, kontynuując postępowanie przed sądem pierwszej instancji, rozpoznaje bowiem sprawę merytorycznie (art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c.). Uchylenie wyroku połączone z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji zostało przy tym ograniczone jedynie do przypadków określonych w art. 386 § 2 i § 4 k.p.c. W sprawie nieważność postępowania nie zachodziła, a więc nie było podstaw do zastosowania art. 386 § 2 k.p.c. Zgodnie zaś z treścią art. 386 § 4 k.p.c. sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania tylko w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Nie można przy tym tracić z pola widzenia okoliczności, że efektywne zapewnienie konstytucyjnego prawa do sądu wymaga, aby sprawa mogła zostać rozpatrzona przez sądy dwóch instancji. W przypadku, gdy postępowanie dowodowe może na tyle zmienić obraz stanu faktycznego oraz materialną podstawę, iż prawomocne rozstrzygnięcie sądu drugiej instancji, byłoby w rzeczywistości pierwszym rozstrzygnięciem sprawy, uzasadnione jest uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2013 r., sygn. IV CZ 15/13; z dnia 9 stycznia 2014 r., V CZ 77/13). Taka sytuacja wystąpiła w niniejszej sprawie, gdyż

ze zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego wcale nie wynika,

że płatnik (pracodawca) przed przyznaniem zainteresowanemu P. Z. spornego świadczenia nie zbadał i w konsekwencji nie ustalił sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej zainteresowanego, w tym wysokości osiąganych przez tego pracownika dochodów, czy wielkości uzyskanych świadczeń z z.f.ś.s. Sąd Okręgowy przyjął ustalenia faktyczne, lecz nie wiadomo na jakich podstawach, skoro oprócz wskazania bliżej nieokreślonych dowodów w pisemnych motywach przedstawionych w uzasadnieniu wyroku, nie załączył ich do akt niniejszej sprawy. Co należy podkreślić, w niniejszej sprawie, Sąd Okręgowy przyjął ustalenia z analizy obowiązującego u płatnika Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, ewentualnie innych dokumentów, modyfikujących zasady wypłaty świadczeń, lecz żadnego z tych dowodów nie załączył do akt sprawy. W aktach sprawy brakuje także planu działalności socjalnej oraz uchwał, choć miały one stanowić podstawę przyjętych ustaleń faktycznych. W aktach sprawy znajduje się jedynie szczątkowa część akt kontrolnych ZUS, w postaci decyzji z dnia 19.04.2013r., nr 339, zawiadomienia o wszczęciu postępowania kontrolnego. Sąd orzekający powołał się w sprawie na zeznania R. M., lecz złożone w innej sprawie, o sygn. VI U 858/13, o terminie tej rozprawy nie był zawiadomiony zainteresowany P. Z., a zatem Sąd orzekający postąpił wbrew zasadzie bezpośredniości.

Zdaniem Sądu apelacyjnego tak przeprowadzone postępowanie dowodowe przez Sąd I instancji nie spełnia kryterium rzetelnego i pełnego gromadzenia materiału dowodowego, wystarczającego do orzekania co do istoty sprawy. Odrębna adnotacja z tyłu okładki akt sprawy sądowej, że akta ZUS zostały dołączone do innej sprawy bez przeprowadzenia i opisanie dowodów w niniejszej sprawie, które należało ocenić indywidualnie, nie mogło być podstawą jakichkolwiek ustaleń. Nadto, brak materiału dowodowego czyni niemożliwe skontrolowanie przez Sąd Odwoławczy prawidłowości przyjętych ustaleń faktycznych, toku rozumowania Sądu orzekającego, oraz ocen prawnych dokonanych do poczynionych w sprawie zindywidualizowanych ustaleń. Takie procedowanie, pozbawia również strony prawa do obrony, nawet przy przyjęciu, że płatnik miał sposobność zapoznania się z aktami kontroli ZUS. Sąd Apelacyjny, mając na uwadze powyższe uchybienia procesowe dotyczące sposobu przeprowadzenia postępowania dowodowego, uchylił wyrok Sądu pierwszej instancji w całości i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu

do ponownego rozpoznania. W sprawie konieczne jest ponowne przeprowadzenie postępowania dowodowego i to w całości, a także zebranie pełnego materiału dowodowego tj. z przesłuchania płatnika składek, a także zebrania uregulowań dotyczących przyznawania świadczeń z Funduszu i uchwał podejmowanych przez zarząd spółki, a także zapoznanie się z całością akt postępowania kontrolnego przeprowadzonego przez ZUS, a dopiero potem poczynienie ustaleń faktycznych i ocen prawnych. Dopiero bowiem staranne zgromadzenie materiału dowodowego, następnie poddanie go ocenie zgodnej z art. 233 § 1 k.p.c., umożliwi Sądowi Okręgowemu wyjaśnienie, czy odwołanie płatnika było zasadne. Na tym też etapie sprawy za przedwczesne należy zatem uznać ustosunkowanie się przez Sąd Apelacyjny do podniesionych w apelacji wszystkich zarzutów.

Sąd Apelacyjny nie może poszukiwać dokumentów, które były podstawą orzekania przez Sąd I instancji. Rzeczą Sądu I instancji było zebranie materiału dowodowego, w takim zakresie aby można go było skontrolować.

Sąd Apelacyjny wobec konieczności przeprowadzenia całego postępowania dowodowego w sprawie, działając na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok i sprawę z odwołania płatnika przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

SSA Romana Mrotek SSA Urszula Iwanowska SSA Anna Polak